

EEN

‘Ze zetten ons volkomen voor schut.’

De president van de Verenigde Staten keek het Oval Office rond. Hij keek naar de mannen om zich heen, die bijna in de houding stonden. Buiten was het die middag helder en zonnig, maar binnen was de spanning zo drukkend dat het net leek alsof de particuliere onweersbui van de president zojuist was losgebarsten.

‘Hoe heeft deze waardeloze toestand kunnen ontstaan?’

‘De Chinezen liggen al jaren op ons voor,’ zei Christopher Hendricks, de nieuwbakken minister van Defensie. ‘Ze zijn nucleaire reactoren gaan bouwen om zich minder afhankelijk te maken van olie en steenkool en nu blijkt dat ze zesennegentig procent van de wereldproductie van Rare Earths in handen hebben.’

‘Rare Earths,’ donderde de president. ‘Wat zijn in godsnaam Rare Earths?’

Generaal Marshall, de stafchef van het Pentagon, wipte van zijn ene voet op de andere en voelde zich duidelijk niet op zijn gemak. ‘Dat zijn mineralen die...’

‘Met alle respect, generaal,’ zei Hendricks, ‘maar Rare Earths zijn elementen.’

Mike Holmes, de nationale veiligheidsadviseur, richtte zich tot Hendricks. ‘Wat is het verschil en wie maakt dat verdomme wat uit?’

‘Elk Rare Earth-oxide heeft zijn eigen unieke kenmerken,’ zei

Hendricks. ‘Rare Earths zijn essentieel voor een massa nieuwe technologieën waaronder elektrische auto’s, mobiele telefoons, windmolens, lasers, supergeleiders, hightech magneten en, voor velen in dit vertrek – speciaal voor u, generaal – het allerbelangrijkste, militair wapentuig voor alle gebieden die belangrijk zijn voor onze continue veiligheid: elektronisch, optisch en magnetisch. Neem bijvoorbeeld het onbemande vliegtuig Predator of een van onze toekomstige, lasergestuurde precisiewapens en satelliet communicatiesystemen. Ze zijn allemaal afhankelijk van Rare Earths die we uit China importeren.’

‘Waarom weten we daar verdomme niets van?’ fulmineerde Holmes.

De president pakte enkele papieren van zijn bureau en hield ze wapperend omhoog als wasgoed aan een lijn. ‘Hier hebben we het eerste bewijsstuk. Zes memo’s van de afgelopen drieëntwintig maanden van Chris aan uw staf, generaal, waarin sprake is van dezelfde punten als die Chris hier nu naar voren brengt.’ De president draaide een van de memo’s om en las: ‘Is iemand in het Pentagon zich ervan bewust dat je twee ton Rare Earth-oxide nodig hebt om één enkele windmolen te maken en dat de windmolens die wij gebruiken, uit China geïmporteerd zijn?’ Hij keek generaal Marshall vragend aan.

‘Ik heb die memo’s nooit gezien,’ zei Marshall koppig. ‘Ik weet daar niets van.’

‘Maar op zijn minst iemand van uw staf moet ervanaf geweten hebben,’ onderbrak de president hem, ‘wat in elk geval betekent, generaal, dat uw communicatielijnen verkloot zijn.’ De president gebruikte bijna nooit grove taal en ze veroorzaakte dan ook een geschrokken stilte. ‘In het slechtste geval,’ ging de president verder, ‘is hier sprake van flagrante onachtzaamheid.’

‘Flagrante onachtzaamheid?’ Marshall ontweek de blik van de president. ‘Ik begrijp het niet.’

De president zuchtte. ‘Vertel het hem, Chris.’

‘Vijf dagen geleden hebben de Chinezen hun exportquota van Rare Earth-oxides drastisch verlaagd, met zeventig procent. Ze zijn Rare Earths voor hun eigen gebruik aan het opslaan en dat

is precies wat ik in mijn tweede Pentagon-memo van dertien maanden geleden heb voorspeld.’

‘En omdat we geen actie hebben ondernomen,’ zei de president, ‘zijn we nu de lul.’

‘Tomahawk-kruisraketten, de XM982 Excalibur Precision Guided Extended Range Artillery Projectile, de GBU-28 Bunker Buster Smart Bomb,’ telde Hendricks het wapenarsenaal op zijn vingers. ‘*Fiber optics*, nachtkijkertechnologie, het Multipurpose Integrated Chemical Agent Alarm MICAD dat gebruikt wordt om chemische gifstoffen te ontdekken, Saint-Gobain Crystals voor het ontdekken van verhoogde straling, sonar en radaromzeters.’ Hij maakte een uitdagende beweging met zijn hoofd. ‘Moet ik nog verdergaan?’

De generaal staaarde hem aan maar hield wijselijk zijn dodelijke gedachten voor zich.

‘Dus.’ De president trommelde met zijn vingers op zijn bureau. ‘Hoe komen we uit deze puinhoop?’ Hij wilde geen antwoord en drukte op een knop van zijn intercom en zei: ‘Stuur hem binnen.’

Even later haastte een kleine, dikke, kalende man zich het Oval Office binnen. Als hij al onder de indruk was van alle hotemetoten in het vertrek, dan liet hij dat niet merken. In plaats daarvan neigde hij licht met het hoofd zoals je een Europese monarch zou begroeten. ‘Mr. president, Christopher.’

De president glimlachte. ‘Heren, ik wil u graag voorstellen aan Roy FitzWilliams. Hij heeft de leiding over Indigo Ridge. Heeft iemand behalve Chris wel eens gehoord van Indigo Ridge? Ik dacht het niet.’ Hij knikte. ‘Fitz, ga je gang.’

‘Zeker, sir.’ FitzWilliams wiebelde met zijn hoofd. ‘In 1978 kocht Unocal Indigo Ridge, een gebied in Californië waar zich de grootste voorraad Rare Earths bevindt buiten China. De oliegigant wilde deze voorraad exploiteren, maar door wat voor oorzaak dan ook kwamen ze daar niet aan toe. In 2005 bracht een Chinees bedrijf een bod uit op Unocal, maar dat ging niet door omdat het Congres daar uit veiligheidsoverwegingen een stokje voor stak.’ Hij schraapte zijn keel. Het Congres maakte

zich zorgen over het feit dat de olieraffinering in Chinese handen zou komen; het had nog nooit van Indigo Ridge, laat staan van Rare Earths gehoord.'

'Dus,' zei de president, 'hebben we bij de gratie Gods de controle over Indigo Ridge behouden.'

'En dat brengt ons bij het heden,' zei Fitz. 'Door uw inspanningen, Mr. president, en door die van meneer Hendricks, hebben we een bedrijf genaamd NeoDyme opgericht. Daar is zoveel geld voor nodig dat morgen de beursintroductie van NeoDyme plaatsvindt. Natuurlijk is een deel van wat ik u verteld heb voor iedereen beschikbaar. De belangstelling voor Rare Earths is door de Chinese aankondiging snel toegenomen. We hebben veel ruchtbaarheid gegeven aan het NeoDyme-verhaal en hebben met belangrijke aandelenanalisten gesproken in de hoop dat zij de aandelen aan hun klanten zullen aanbevelen. NeoDyme gaat niet alleen Indigo Ridge ontginnen, wat al decennia geleden gebeurd had moeten zijn, maar stelt ook de toekomst van het land veilig.' Hij haalde een aantekening tevoorschijn. 'Tot nu toe hebben we in het Indigo Ridge-gebied dertien Rare Earth-elementen geïdentificeerd, inclusief de vitale zware Rare Earths. Zal ik ze opnoemen?'

Hij keek op. 'Ach, misschien ook beter van niet.' Hij schraapte opnieuw zijn keel. 'Precies deze week kwamen onze geologen met nog beter nieuws. De laatste testboringen hebben aanwijzingen opgeleverd dat er ook een aantal zogenoemde groene Rare Earths aanwezig is. Dat is een ongelooflijk belangrijke vondst voor de toekomst, omdat deze metalen zelfs niet in de Chinese mijnen gevonden zijn.'

De president rolde met zijn schouders, wat hij altijd deed als hij bij de kern van de zaak kwam. 'Waar het op neerkomt, heren, is dat NeoDyme een van de belangrijkste bedrijven in Amerika wordt, en misschien wel, en ik verzeker u dat ik niet overdrijf, in de hele wereld.' Terwijl hij dat zei, keek hij iedere aanwezige in het vertrek even doordringend aan. 'Het zal duidelijk zijn dat de beveiliging van Indigo Ridge nu en in de nabije toekomst onze hoogste prioriteit heeft.'

Hij wendde zich tot Hendricks. ‘Daarom formeer ik een ultrageheime speciale eenheid met de codenaam “Samaritan”. Zij zal onder leiding staan van Christopher. Hij zal met ieder van jullie contact onderhouden en als hij dat nodig vindt gebruiken van alles wat hij van jullie kan gebruiken. Jullie moeten hem alle ondersteuning geven die hij nodig heeft.’

De president ging staan. ‘Heren, ik wil hier geen onduidelijkheid over. Omdat de veiligheid van Amerika – zijn toekomst – op het spel staat, kunnen we ons niet één fout, communicatiestoornis of stommiteit veroorloven.’ Zijn ogen haakten in die van generaal Marshall. ‘Mijn houding ten opzichte van machtsstrijd, achterklap of onderlinge jaloezie zal zero tolerance zijn. Iedereen die Samaritan inlichtingen of personele ondersteuning onthoudt, kan een zware disciplinaire straf tegemoet zien. U bent gewaarschuwd. En nu opgedonderd.’

Boris Illyich Karpov brak de arm van de ene man en ramde zijn elleboog tegen de oogkas van de tweede. Bloed spoot alle kanten op en hoofden hingen. De twee gevangenen stonken naar zweet en dierlijke angst. Ze waren vastgebonden op metalen stoelen die in de ruwe betonnen vloer verankerd waren. Tussen hen in liep een onheilspellend grote afvoer.

‘Vertel jullie verhalen nog een keer,’ zei Karpov. ‘Nu.’

Als pas aangesteld hoofd van de FSB-2 maakte Karpov schoon schip. De FSB-2 was een tak van de Russische geheime politie die door Viktor Cherkosov gevormd was uit een antidrugseenheid als tegenhanger van de Russische FSB, de erfgenaam van de KGB. Karpov had dit al jaren geleden willen doen, maar pas nu, door een strikt vertrouwelijke deal, had Cherkosov hem de kans gegeven.

Karpov boog zich naar voren en sloeg hen beiden. Volgens de normale procedure moesten de verdachten geïsoleerd worden om op die manier de verschillen in hun antwoorden boven tafel te krijgen, maar dit was anders. Karpov kende de antwoorden al; Cherkosov had hem niet alleen alles verteld wat hij moest weten over de rotte appels in de FSB-2 – degenen die steekpen-

ningen ontvingen van bepaalde *grupperovka*-families of van de oligarchen die na de strafexpedities van het Kremlin van de afgelopen jaren nog overgebleven waren – maar ook over de officieren die Karpovs autoriteit probeerden te ondermijnen.

Niemand zei wat, dus Karpov stond op en verliet de gevangenis. Hij was alleen in de kelder onder het souterrain van het gele stenen gebouw dat aan de weg stond die naar Lubyanka Plein liep, waar de rivaliserende FSB nog steeds zijn hoofdkwartier had. Dat was al zo sinds de tijd dat de FSB onder toezicht stond van de verschrikkelijke Lavrenty Beria.

Karpov schudde een sigaret uit een pakje en stak hem aan. Hij leunde tegen de vochtige muur en rookte, een eenling, opgesloten in zijn gedachten over hoe hij de FSB-2 nieuw leven zou inblazen. Hoe hij hem zou kunnen hervormen tot een kracht die zou kunnen rekenen op de permanente gunst van president Imov.

Toen hij zijn vingers brandde, liet hij de peuk vallen, drukte hem met zijn hak uit en liep de naastgelegen cel binnen, waar een vervloekte officier van de FSB-2 geknakt op de grond zat. Karpov trok hem overeind en sleurde hem naar de cel met de twee officieren. Door het gestommel keken ze op en staarden naar de nieuwe gevangene.

Zonder een woord te zeggen trok Karpov zijn Makarov en schoot de man die hij vasthield in zijn achterhoofd. De inslag was zo krachtig dat de kogel het hoofd aan de voorkant verliet, waardoor de twee mannen die vastgebonden op hun stoelen zaten, besproeid werden door bloed en stukjes hersens. Het lichaam sloeg naar voren en kwam als een vormeloze hoop tussen hen in te liggen.

Karpov riep, waarna twee bewakers verschenen. De een droeg een grote, versterkte zwarte plastic afvalzak, de ander een kettingzaag, die hij op bevel van Karpov aanzette. Een blauw rookwolkje ontsnapte aan het apparaat. De twee mannen gingen aan het werk met het lichaam. Eerst onthoofdden ze het en daarna zaagden ze het in stukken. De twee officieren keken vanaf hun plaats op het gruwelijke schouwspel neer, niet in staat

om hun blik af te wenden. Toen Karpovs mannen klaar waren, graaiden ze de stukken bij elkaar en deden ze in de afvalzak. Daarna gingen ze weg.

‘Hij weigerde antwoorden te geven.’ Karpov keek de officieren om de beurt meedogenloos aan. ‘Dit staat jullie ongetwijfeld ook te wachten, tenzij...’ Hij liet zijn stem wegsterven, als rook die van een smeulend vuurtje omhoogsluist.

‘Tenzij wat?’ zei Anton, een van de officieren.

‘Hou verdomme je kop dicht!’ snauwde Georgy, de andere officier.

‘Tenzij jullie het onvermijdelijke accepteren.’ Karpov stond voor hen allebei, maar richtte zich tot Anton. ‘Dit bureau gaat veranderen – met of zonder jullie. Bekijk het op deze manier. Jullie hebben een eenmalige mogelijkheid gekregen om deel uit te maken van mijn kring van vertrouwelingen, om mij allebei jullie steun en vertrouwen te geven. In ruil daarvoor blijven jullie niet alleen in leven, maar gedijen er hoogstwaarschijnlijk ook nog bij. Maar dat gebeurt alleen als jullie loyaliteit mij en mij alleen geldt. Als daar ook maar de minste twijfel over is, zal jullie familie nooit te weten komen wat er met jullie gebeurd is. Er zal zelfs geen lichaam zijn om te begraven om jullie geliefden te troosten. In feite komt het erop neer dat er niets zal zijn wat aan jullie leven zal herinneren.’

‘Generaal Karpov, ik zweer dat ik u eeuwig trouw zal zijn, daar kunt u op rekenen.’

Georgy spuwde de woorden bijna uit: ‘Verrader! Ik snij je aan stukken.’

Karpov negeerde de uitbarsting. ‘Dat zijn maar woorden, Anton Fedarovitsj,’ zei hij.

‘Wat moet ik dan doen om u te overtuigen?’

Karpov haalde zijn schouders op. ‘Als ik je dat voor moet kauwen, heeft het toch geen enkele zin?’

Anton dacht even na. ‘Maak me dan los.’

‘En als ik je losmaak, wat dan?’

‘Dan,’ zei Anton, ‘zullen we ter zake komen.’

‘Meteen?’

‘Zeker.’

Karpov knikte, ging achter Anton staan en maakte zijn polsen en enkels los. Anton stond op. Hij zorgde er wel voor dat hij met zijn rauwe polsen nergens langs schuurde. Hij stak zijn rechterhand uit. Karpov keek hem even strak aan en bood hem toen zijn Makarov met de kolf naar voren aan.

‘Schiet hem neer!’ schreeuwde Georgy. ‘Schiet hém neer, mij niet, stomme idioot!’

Anton pakte het pistool aan en schoot Georgy twee kogels in het gezicht.

Karpov keek emotioneel toe. ‘En wat doen we nu met het lichaam?’ Hij zei dat alsof het een mondeling examen was, een eindexamen, het hoogtepunt, of misschien de eerste stap van de indoctrinatie.

Anton dacht na en formuleerde zijn antwoord zorgvuldig. ‘De kettingzaag was voor de ander. Deze kerel... deze kerel verdient niets, minder dan niets.’ Hij keek naar de afvoer, die eruitzag als de muil van een monster. ‘Ik vraag me af,’ zei hij, ‘hebt u misschien een of ander sterk zuur?’

Veertig minuten later was Karpov in de stralende zon en onder een strakblauwe lucht op weg om president Imov over zijn vorderingen in te lichten, toen hij een ultrakort sms’je kreeg. ‘Grens.’

‘Ramenskoye,’ zei Karpov tegen zijn chauffeur. Dat was het grootste militaire vliegveld van Moskou, waar een vliegtuig, volgetankt en met volledige bemanning, altijd tot zijn beschikking stond. Zodra het verkeer het toestond, maakte de chauffeur een u-bocht en trapte ’m op zijn staart.

Toen Karpov zijn legitimatiebewijs aan de militaire immigratieambtenaar toonde, kwam een man die zo tener was dat Karpov hem voor een tiener aanzag, uit de schaduw tevoorschijn. Hij droeg een effen zwart pak, een slecht zittende das en versleten, bestofte schoenen. Hij had geen greintje vet; het was net alsof zijn spieren versmolten waren tot een soepele machine, alsof hij

zijn lichaam als wapen gebruikte.

‘Generaal Karpov.’ Dat was zijn enige vorm van begroeting. ‘Mijn naam is Zachek.’ Hij noemde noch een voornaam noch een familienaam.

‘Wat zegt u?’ zei Karpov. ‘Zoals Paladin?’

Zacheks lange, messcherpe gezicht vertoonde geen reactie. ‘Wie is Paladin?’ Hij griste Karpovs paspoort uit de handen van de soldaat. ‘Volgt u me alstublieft, generaal.’

Hij draaide zich om en liep weg en omdat hij Karpovs paspoort had, moest Boris, die langzaam witheet werd, hem wel volgen. Zachek ging hem voor door een schaars verlichte gang die naar gekookte kool en carbolzuur rook, door een deur zonder merktekens naar een kleine verhoorkamer zonder ramen. Er stond een tafel die aan de vloer was vastgeklonken, en twee blauwe, met plastic beklede vouwstoelen. Er stond volkomen misplaatst een schitterende, koperen samowaar op de tafel, naast twee glazen, lepeltjes en een klein koperen schaalje met witte en bruine suikerklontjes.

‘Neemt u alstublieft plaats,’ zei Zachek. ‘Doe alsof u thuis bent.’

Karpov negeerde hem. ‘Ik ben hoofd van de FSB-2.’

‘Ik weet wie u bent, generaal.’

‘En wie bent u, verdomme?’

Zachek haalde een geplastificeerd mapje uit de borstzak van zijn jasje en opende het. Karpov moest enkele passen naderbij komen om te kunnen lezen wat erop stond. Sluzhba Vneshney Razvedki. Hij deinsde terug. Deze man was hoofd van de antioproerafdeling van de SVR, de Russische tegenhanger van de Amerikaanse Centrale Veiligheidsdienst. Strikt genomen hielden de FSB en de FSB-2 zich bezig met binnenlandse zaken, hoewel Cherkesov het mandaat van zijn bureau wat opgerekt had tot buitenlandse aangelegenheden zonder daarover ruggespraak te houden. Ging dit gesprek daarover, de FSB-2 die op SVR-terrein kwam? Karpov had er nu spijt van dat hij deze kwestie niet met Cherkesov besproken had, voordat hij de leiding overgenomen had.

Karpov toverde een flinterdunne glimlach op zijn gezicht. ‘Wat kan ik voor u doen?’

‘Het is eerder wat ik – of preciezer gezegd – wat de svr voor u kan doen.’

‘Dat betwijfel ik ten zeerste.’

Toen Zachek zijn identiteitspapier weg wilde stoppen, graaide Karpov, die vlak bij hem stond, het uit zijn handen. Hij zwaaide ermee alsof het een oorlogsvlag op een slagveld was. In gedachten hoorde hij sabelgekleetter.

Zachek hield Karpovs paspoort omhoog en de twee mannen ruilden de buitgemaakte papieren.

Toen Karpov zijn paspoort weer veilig opgeborgen had, zei hij: ‘Ik moet een vliegtuig halen.’

‘De piloot heeft instructies dat hij moet wachten tot ons gesprek afgelopen is.’ Zachek liep naar de samowaar. ‘Thee?’

‘Nee, bedankt.’

Zachek draaide zich om terwijl hij een glas thee inschonk. ‘Daar krijgt u zeker spijt van, generaal. Dit is de allerbeste Russische zwarte thee van Caravan. Wat deze bijzondere melange van Oolong, Keemon en Lapsang Souchong zo speciaal maakt, is het feit dat ze van de verschillende plantages in Mongolië en Siberië gehaald zijn op dezelfde manier als in de achttiende eeuw toen de kamelenkaravanen ze uit China, India en Ceylon brachten.’ Hij pakte het gevulde glas tussen zijn vingertoppen, bracht het naar zijn neus en inhaleerde diep. ‘Het koude, droge klimaat geeft de thee net genoeg vocht als hij ’s nachts op de met sneeuw bedekte steppes gezet wordt.’

Hij nam een slok, wachtte even en nam nog een slok. Daarna keek hij Karpov aan. ‘Weet u het zeker?’

‘Heel zeker.’

‘Zoals u wilt, generaal.’ Zachek zuchtte toen hij het glas neerzette. ‘Het is ons opgevallen –’

‘Óns...?’

‘De svr. Is dat beter?’ Zachek wapperde met zijn vingers. ‘In elk geval hebt u de nieuwsgierigheid van de svr geprikkeld.’

‘Op wat voor manier?’